

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302

www.sfantacruce.org - (571) 830-6144

30 Martie 2008/(Anul 2) Nr. 3

Sub ÎPS Nathaniel și PS Irineu
Episcopia Românească din America

Duminica a 3-a din Post
A Sfintei Cruci

*Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad;
Sf. Euvula, mama Sf. Pantelimon*

Sfânta Evanghelie după Marcu, Capitolul 8, 34-38.**A Sfintei Cruci**

34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.

Sfânta Evanghelie după Marcu, Capitolul 9, 1.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

Din Înțelepciunea Sfântului Ioan Scăraru**- Despre iubirea de Dumnezeu**

Iubirea este, după calitatea ei, asemănare cu Dumnezeu pe cât e cu puțință muritorilor; după lucrarea ei, e o beție a sufletului; după efectul ei, este izvor de credință, abis al îndelungii răbdări, ocean al smereniei.

De această beție duhovniceasca au fost beți apostolii și martirii, cei dintâi străbătând toată lumea întru osteneală și osârdie, ceilalți vărsându-și sângele ca pe o apă din mădulele tăiate și suferind chinurile cele mai mari fără să slăbeasca cu sufletul.

"Dumnezeu este iubire" iar acela care încearcă să-L definească este un orb care încearcă să măsoare nisipul de pe fundul mării.

- Despre iubirea de aproapele

Cel ce iubește pe Domnul a iubit mai-nainte pe aproapele său.

Dragostea este lepădarea oricarui gând potrivnic față de aproapele nostru.

Cel care spune ca Îl iubește pe Domnul, dar în același timp urăște pe fratele său, este asemenea celui care-și închipuie în somn că aleargă.

Sfinții Săptămânii 30 martie – 5 aprilie

În această lună (aprilie), în ziua întâi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre **Maria Egipteanca**. Această

preacuvioasă maică a fost din Egipt și mai înainte trăia cu neînfrânare și cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea șaptesprezece ani într-o necurăție, că dintâiași dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoițe și virtute. Și atâta s-a înălțat prin nepătimire, cât trecea și apa Iordanului pe deasupra și, când stătea pe pământ la rugăciune, era ridicată și înălțată în sus. Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei

Cruci, mergând mulți din multe locuri la Ierusalim, a mers și ea împreună cu tineri desfrânați. Sosind acolo și fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaș pe preacurata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înțelepciune, și nu va mai sluji vieții celei rele, și nici poftelor și dezmierdărilor trupești. Dobândindu-și dorința după rugăciunea ei, n-a mințit la făgăduința ce a făcut, ci trecând Iordanul și mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci și șapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească și a dobândit îngereasca petrecere, cea mai presus de om, pe pământ. Iar **sfântul Zosima**, care a împărtășit-o și îngropat-o pe sfânta Maria Egipteanca este prăznuit pe 4 aprilie. **Citiți**

viețile sfinților săptămânii la:
www.calendar-ortodox.ro

CRUCILE

(de Florica Lațcu)

Înspre tărâmul celălalt,
 E locu-nchis cu gard înalt;
 Dar am văzut, printre uluci,
 Atâtea cruci, atâtea cruci...
 Părea tot locul țintirim
 Păzit cu zbor de Heruvim,
 Cu cruci de piatră, albe, mari,
 Cu cruci de brad și de stejar.
 Și cruci de-argint și de oțel
 Cerneau lumină peste el,
 Iar cruci de aur și de fier
 Sclipeau ca semnele pe cer.
 Atâtea cruci mi s-au părut
 Că toate una s-au făcut.
 O Cruce mare strălucea,
 Sub greul ei un Om zăcea.
 - Tu cum de poți să le mai duci,
 Atâtea cruci, atâtea cruci?...

Despre Sfânta Cruce

*Extras din: Ne vorbește Părintele Cleopa - vol. 1-10
Editura Episcopiei Românilui 1995-2000*

Cuvântul Crucii pentru cei ce pier este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.

De câte ori auziți cuvântul " Cruce ", să nu înțelegeți ca sectarii cei nebuni, ca bapțiștii, adventiștii, evangheliștii, pentecostalii, nazarineni, pocăiții, secerătorii, tudoriștii, martorii lui Iehova și toți ceilalți sectari, care bântuie lumea; gurile sectare cele hulitoare, care au umplut lumea și care vatămă țărîna lui Dumnezeu-Cuvântul. Să nu gândiți despre Sfânta Cruce ca ei, ci așa să înțelegeți și să țineți minte că, cuvântul " Cruce " are îndoită putere și taină. Îndoită este Crucea, îndoite sunt

înțelesurile Crucii. Să înțelegeți despre Sfânta Cruce nu așa ca cei scurți la minte și neînțelepți, care nu vor să se închine mântuitoarei Cruci a lui Hristos, cum zice Sfântul Apostol Pavel. Lasă-i să hulească pentru ca i-a întunecat satana, le-a pus pecetea pe frunte mai întâi, adică unde stă creierul mare, ca să nu creadă. Le-a pus pecetea pe mâna dreaptă, ca să nu o ridice la frunte și să facă semnul cel mântuitor al preacinstitei și de viață făcătoarei Cruci a lui Hristos. Deci să știți că îndoit este omul, îndoită este și Sfânta Cruce. Nu vezi la om un ipostas în două firi ? O parte se vede, adică trupul, una nu se vede, adică sufletul, pentru că este de natură nevăzută. Așa și Crucea să o înțelegem.

Una este Crucea materială, văzută, și alta cea tainică, mistică și nevăzută, pe care o purtăm în inima noastră. În Sfânta Evanghelie auzim zicând așa : **Și stătea lângă crucea Lui mama Lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena.**

Auzi ? Stăteau lângă crucea Lui. Deci, înțelege că a sta lângă crucea Lui, nu înseamnă a sta lângă crucea spirituală, ci lângă una materială. Crucea de lemn a lui Hristos, lângă care stătea Maica Domnului, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena. Când veți auzi : **Pogoară-Te de pe Cruce**, se înțelege Crucea lui Hristos cea de lemn pe care era răstignit. Și când veți

auzi că s-au dus evreii la Pilat și l-au rugat : " Ne rugăm ție, zdrobește fluierile picioarelor celor răstigniți, ca să-i dăm jos de pe cruce, să nu-i apuce ziua sâmbetei ", că mare era ziua sâmbetei aceleia la iudei. Și aici înțelegem tot crucea cea de lemn, nu cea spirituală. Iar când veți auzi în Sfânta Evanghelie pe Hristos, zicând : **Cel ce nu-și ia Crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine**, să nu înțelegeți crucea cea de lemn, ci crucea spirituală, nevăzută. Deci, băgați de seamă, că Hristos îndoită cruce a purtat. Una în suflet : suferința, răbdarea, usturimea, durerea, rușinea, scuipările, mânia și întristarea; și toate câte le ducea în suflet formau crucea cea spirituală a Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar a doua cruce, cea de lemn, a purtat-o pe umerii Săi și S-a răstignit de bunăvoie pe ea, pentru mântuirea lumii. Și Sfântul Apostol Pavel a purtat două cruce : **Mie să nu-mi fie a mă lăuda, decât în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos**. Dar el a dus și cealaltă cruce, cum singur spune : **În bătaie, în suferințe, în posturi, în friguri, în primejdii de la neamuri, în primejdii pe mare, în primejdii pe uscat, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la frații cei mincinoși**.

Deci să știți, când vă atacă sectarii pentru Sfânta Cruce, ei o iau numai pe cea de a doua, numai crucea suferințelor, nu și pe cea materială. Noi o luăm și pe cea dintâi, că așa a dus-o Hristos. El a dus o cruce de lemn în spate și o cruce a suferințelor în sufletul Său, până la moarte și moarte pe cruce.

Crucea, este biruință, Crucea este steagul lui Hristos, Crucea este arma cu care Hristos a biruit puterile iadului și ale morții. Deci vai și amar și blestemat și de trei ori blestemat este acela care nu se închină cinstitei și de viață făcătoarei Cruci a lui Hristos ! Îndoit este omul, și îndoită cruce trebuie să poarte, cum arăta Sfântul Efrem Sirul și Sfântul Chiril al Ierusalimului, care zice : " O, creștine, nici un lucru să nu faci, până nu faci semnul Sfintei Cruci, când pleci în călătorie, când începi lucrul, când te duci să înveți carte, când ești singur și când ești cu mai mulți; **pecetluiește-ți cu Sfânta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale și toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruinței lui Hristos asupra iadului. Și nu te vei mai teme atunci de farmece sau descântece sau de vrăji**. Că acelea se tocesc de puterea Crucii, ca ceara de la fața focului și ca praful în fața vântului.

Așadar, ne-am adus aminte mai întâi de simbolurile crucii, apoi de îndoita cruce - cea materială și cea spirituală.

Lumina Învierii se aprinde la Ierusalim numai la Paștele Ortodox

În anul 1326 erau trei sultanate turcești, unul în Damasc, unul în Egipt și unul în Babilon. Ce au zis turcii? Când vin creștinii la Ierusalim să serbeze Paștile să nu le dăm voie să slujeasca, pâna ce nu vor plăti taxa de 9000 bani de aur, căci turcii nu cred în Hristos.

Patriarhul ortodox Ioachim n-a avut de unde să plăteasca suma pentru că creștinii ortodocși erau puțini în Ierusalim și doar 100 de preoți, căci erau religii altele, de tot felul. Dar sunt două străzi de armeni în Ierusalim, moșieri, bogați mari, ei au zis: Plătim noi taxa! Dar turcii i-au întreat: “De ce iese Sfânta Lumină numai la ortodocși și nu iese și la voi?” Armenii au zis: “Pentru că ortodocșii numai ei slujesc la Mormântul lui Hristos și pe noi ne-au dat la o parte”. “Dar, dacă veți sluji voi va veni Lumina?” Noi plătim și taxa - au zis armenii - Lumina va veni la noi la armeni! Turcii au zis: “De nu iese lumina la voi o s-o pățiți!” Noi îi scoatem pe ortodocși din Mormânt - și l-au luat pe Patriarhul Ioachim și l-au închis în Mănăstirea Sf. Sava, din Ierusalim, cu toți preoții. A zis Patriarhul: “Dacă nu ne lăsați să facem slujba la Mormântul lui Hristos, o să facem la Biserica Sf. Iacob, care este aproape de Mormânt”, iar turcii le-au dat voie ortodocșilor la aceasta. Dar, turcii au pus de pază peste ei doi turci, generali de armată, ca să nu vină vreun creștin la Mormânt. Creștinii au început a plânge și au zis că s-a supărat Dumnezeu pe ei și I-a îndepărtat de la Mormântul lui Hristos, dar patriarhul le-a zis: “Nu vă temeți, că are să se facă minune mare.”

Armenii ziceau, că Lumina la ei o să vină. Iar Patriarhul zicea, că de va vrea Hristos să iasă Lumina la ei n-avem noi ortodocșii ce face. Armenii au făcut slujbă și ziua și noaptea, dar n-a mai venit Sfânta Lumină. Turcii le-au zis: De ce n-a venit Sfânta Lumină, că ați plătit taxa? În același timp, ortodocșii făceau slujba tocmai a doua zi, pe când răsărea soarele și când a zis patriarhul: “Hristos a Înviat!” un stâlp de marmoră din Biserica Sf. Iacob a crăpat și a ieșit Sfânta Lumină în vârful Stâlpului. Patriarhul a pus o scară și au luat Sfânta Lumină din vârful stâlpului și în acest fel Sfânta Lumină a ieșit tot la ortodocși.

Generalul turc de pe vârful stâlpului, care păzea acolo pe stâlp, a strigat: “Cred în Hristos!” Celălalt general de lângă el i-a și tăiat pe loc cu sabia capul, celui ce a strigat că crede în Hristos. Moaștele acestui general turc convertit și martir al Sfintei Lumini pe care le-am sărutat și eu, sunt acolo în Ierusalim și acest turc este martirul Sfintei Lumini. Văzând turcii că Sf. Lumină a ieșit tot la ortodocși, au pus un ciuber cu murdărie înaintea ușii Sf. Mormânt și fiecare armean trebuia să mănânce câte o lingură de murdărie și în acest fel i-au spurcat turcii pe armeni.

Distanța de la Sf. Mormânt până la Biserica Sf. Iacob unde s-a aprins Sf. Lumina este de 100 m. Stâlpul este fotografiat și săpat din marmură fiind pus în Altarul Bisericii Sf. Iacob. Aceasta este minunea cu armenii, din anul 1326. Generalul turc convertit și martir al Sfintei Lumini este pus în Biserica Sf. Iacob. De aici se vede, că Iisus Hristos numai o Biserică a întemeiat - pe cea Ortodoxă - aceasta este mântuirea lumii. Sf. Lumină este dovada sigură, că numai ortodocșii sunt pe calea adevărului pur al lui Hristos, drum ce duce sigur la ceruri.

(extras din “Pelerinul Român”, Despre Paștile Ereticilor)

CEL DE-AL TREILEA CUVÂNT CĂTRE TINERI

Cer și pământ

(Cuvânt rostit de Părintele Calciu în Biserica Radu-Vodă,
în a doua miercuri a Postului Mare, la 22 martie 1978)

„Dar noi așteptăm, potrivit
făgăduințelor Lui, un cer nou și un
pământ nou, în care locuiește dreptatea.”
(II Petru 3, 13)

*Mă adresez din nou ție, tinere, pentru că pe tine te-am ales dintre
toți cei cărora m-aș fi putut adresa, căci tu ești cel mai apt să ascuți
cuvântul lui Hristos, tu ești nobil și pur, deoarece educația ateistă nu a
reușit încă să întunece cerul din tine. Tu încă mai privești în sus, tu încă
mai poți auzii chemările înalte, zborul tău spre sferele cerești nu a putut
fi zăvorât de grațiile unor concepții arbitrare.*

Pentru tine aspirația spre cer există, materia nu te-a făcut prizonierul ei. De aceea, tinere, te chem de șapte ori, căci șapte sunt laudele zilei către Dumnezeu, așa cum spune Psalmistul: „De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale” (Psalmul 118, 164).

Vom vorbi astăzi despre cer și despre pământ. Nu te voi înfricoșa, prietenul meu, cu tablourile zguduitoare ale sfârșitului lumii. Zilnic ne stă moartea în față: prezența ei este mai sufocantă decât viața, mai reală decât ea, căci moartea este coșmarul nostru de fiecare clipă. Trăiești cu moartea lângă tine, prietene, și încă nu te-ai obișnuit cu ea, fiindcă ești viu și autentic, mai viu și mai autentic decât îți închipui tu însuși.

Un cer și un pământ... Îmi aduc aminte de o poezie. O recita cineva de pe ecranul televiziunii, poetul însuși. Ținea mâna dreaptă ridicată, avea o față forțat inspirată și scanda monoton, încercând să provoace auditorului un fel de transă. Fiecare vers îi era secundat de un cor de copii – falsă litanie, impusă de circumstață:

„Poți să numeri, cerule, câte unul, câte doi, câte trei ...” și așa mai departe, pâna la zece.

Era o imprecizie, o sfidare pe care o arunca cerului. În esență, poezia pe care am ascultat-o voia să spună că cerul putea să-i numere pe poet și pe cei împreună cu el, câte unul, câte doi, sau câte trei, mult și bine, dar nu-i va putea birui. Cam aceasta era ideea. Era un poet ateu și adept declarat al materialismului.

Dar cărui „cer” s-o fi adresat el? Să fi fost „tăria” constituită de straturile succesive ale atmosferei? Ar fi fost un monolog fără noimă. Poetul, după convingerea cu care vorbea, se adresa cuiva care-l putea auzi și chiar „număra”. Ciudat, căci nu era vorba de o personificare (divină atât de banală pentru poezie), ci el credea cu tot dinadinsul că este auzit și că sfidarea lui era un act de eroism. Se adresa cerului metafizic, pe care se căznea să-l diminueze și să-l nege afirmându-l!

Tocmăi despre acest cer vreau să-ți vorbesc aici, prietenul meu.

„La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul” (Facerea 1,1).

Un cer și un pământ, un imanent și un transcendent, un dat material și o aspirație spre desăvârșire; un spațiu supus timpului, pe de o parte, și o existență aspațială, atemporală, pe de altă parte.

De atunci și până acum păstrăm în noi nostalgia integrării noastre în cerul lui Dumnezeu, de atunci și până acum nu am uitat nici o clipă că acolo este centrul spre care aspiră cerul din noi.

Spune-mi, tinere, cât de mult ai crezut în afirmația pe care ai auzit-o repetată până la obsesie în școală, la radio, la televizor, prin ziare, la adunările de tineret, anume că te tragi din maimuță? Și cât te-a onorat oare o asemenea descendență?

Noam Chomsky¹ spune că „oamenii cei mai stupizi învață să vorbească, dar cea mai inteligentă dintre maimuțe nu va ajunge niciodată să o facă”

Și acum, iată, un glas din cer ți se adresează: „Tu ești fiul Meu!”. Și, ca și lui Iisus pe când viețuia în lume, glasul îți confirmă: „Te-am proslăvit și iarăși te voi proslăvi” (cf. Ioan 12, 28)².

Ești pământ și cer, întuneric și lumină, păcat și har.

Știi prietene, că te chinuiesc interogațiile despre sensul existenței tale în lume și despre rostul acestei lumi, în general. La întrebarea ta limitată, te-a putut oare satisface răspunsul gata fabricat și impus prin autoritarism: „Cerul este o ficțiune, materia este totul; ea îți vorbește prin simțurile tale interne și externe”?

Ea, materia, și-a organizat așadar structura și evoluția după niște legi atât de complicate, înainte de a fi existat și cel mai mic rudiment de creier, încât atunci când a apărut creierul superior al omului, singura cale prin care materia se recunoaște pe sine, nu s-a mai putut recunoaște! De atunci și până acum se zbate într-o sterilă și jalnică efortare de a descoperi legile pe care materia acefală și le-a fixat într-o vreme când nu era decât întuneric și inconștiență!

Tu ce crezi despre acest joc al neintelenței care anulează orice inteligență umană, fie ea și colectivă? Vezi că până și cea mai elementară logică te obligă să admiți o inteligență extra mundum?

¹ Vestit lingvist American (n. 1928), părintele gramaticii generative.

² Fiecare creștin este, în virtutea tainei Botezului, fiu al lui Dumnezeu, nu prin ființă, ci prin în-fiere. « Proslăvirea » capătă, în acest context, înțelesul în-dumnezeirii (*theosis*). « Dumnezeu S-a făcut om pentru ca și omul să se facă Dumnezeu. Nu Dumnezeu după fire, dar Dumnezeu după har » (Sf. Atanasie cel Mare *et alii*).

Dar eu te chem la un zbor mult mai înalt, la abandonarea ta totală, la curajul care sfidează rațiunea: te chem la Dumnezeu. La ceea ce transcende lumea, ca să cunoști cerul infinit, cu bucuriile lui duhovnicești, cerul pe care îl bâjbâi acum în iadul tău, în căutarea ta și chiar în starea ta de revoltă nedeliberată.

Acest cer, cu ierarhia lui divină, cu lumina divină care coboară din treaptă în treaptă, pentru a se întoarce apoi la propria-i sursă, care este Dumnezeu, nu ne numără din doi în doi sau din zece în zece. Pentru că, în fața cerului, prietene, tu nu ești o biată piesă prinsă într-un mecanism care te zdrobește, ci ești un suflet, un tot, atât de liber în actele tale, atât de demn de prețuit, încât Însuși Dumnezeu, sub chipul celei de-a doua Persoane treimice, a venit în lume să Se răstignească pentru tine.

Cât de ridicolă îți poate apărea acum sfidarea poetului care credea cu atâta tărie în cer încât simțea nevoia să asocieze imprecăției sale corul copiilor, ca pe un scut!

Să nu crezi, tinere, în atotputernicia materiei! Pământul este finit, materia o putem epuiza în câteva minute, prin scindări succesive, până la dispariția ei, ajungând, dacă nu-L admitem pe Dumnezeu, la neant. Vezi bine că afirmațiile absolute ale materialismului se sprijină pe un suport limitat. Vezi bine că atributele acordate materiei – infinită, eternă, autocreatoare – sunt noțiuni pur spirituale.

A nega cerul înseamnă a nega orice existență care nu cade sub incidența simțurilor mele. A nega spiritul înseamnă a admite că, în clipa în care mi-am închis ochii și mi-am astupat urechile, lumea intră în inexistență.

Și acum, prietene, vreau să-ți recit cel mai frumos poem care s-a scris vreodată despre cer și despre pământ. Este începutul Evangheliei lui Ioan:

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o (biruit-o)” (Ioan 1, 1-5).

Cum ar putea întunericul să încarcereze lumina, materia să înăbușe spiritul, ateismul să anuleze credința sau constrângerea [să anuleze] libertatea?

Cerul te numără pe tine singur și numai pe tine, pe fiecare în parte, tu, unică și nerepetabilă ființă, prietene al meu, omule!

Apostolul Evrei, Capitolul 4, 14-16

14. Drept aceea, având Arhiereu mare, Care a străbătut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea.

15. Că nu avem Arhiereu care să nu poată suferi cu noi în slăbiciunile noastre, ci ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat.

16. Să ne apropiem, deci, cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor, la timp potrivit.

Apostolul Evrei, Capitolul 5, 1-5

1. Căci orice arhiereu, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate;

2. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciune.

3. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate.

4. Și nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu după cum și Aaron.

5. Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuși, ca să Se facă arhiereu, ci Cel ce a grăit către El: "Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut".

Programul Liturgic

Sâmbătă 5 aprilie: Sf. Mc. Claudiu și cei împreună cu dânsul; Sf. Mc. Teodul și Agatopod (Pomenirea celor adormiți).

Zi de post – dezlegare la vin și ulei.

19:00 Vecernie, Acatistul Sfântului Nectarie, Sfânta Spovedanie

Duminică 6 aprilie: (+) Sf. Ier. Eutihie al Constantinopolului; Sf. Ier. Mc. Irineu de Sirmium *Zi de post – dezlegare la vin și ulei*

9:30 – 10:30 AM Utrenie, 10:30 AM – 12:30 PM Sfânta Liturghie

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Pr. Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicații al parohiei. Au contribuit: Pr. Claudiu Luțai, Elena Chiru, Ion Cotarlă, Doina Danciu, Cristina Tuluceanu, Victoria Oancea, Adrian Ulmer.

Redactare: Elena Chiru